

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ

Στις 21 Δεκέμβρη 2017 ο αιχμάλωτος αναρχικός επαναστάτης Νίκος Μαζιώτης δέχτηκε μαφιόζικη επίθεση μέσα στη φυλακή από ομάδα κρατουμένων. Η επίθεση έγινε μερικές μέρες μετά την άρση της απομόνωσής του και τη λήξη της απεργίας πείνας που είχε πραγματοποιήσει μαζί με την αιχμάλωτη αναρχική επαναστάτρια Πόλα Ρούπα -και οι δυο μέλη της οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας- .

Οι μαφιόζικες επιθέσεις σε αγωνιστές εντός ή εκτός φυλακής αποτελούν την πιο άγρια εκδήλωση της εξουσιαστικής τρομοκρατίας ενάντια στο απελευθερωτικό κοινωνικό κίνημα. Η μαφιόζικη βία πρέπει να γίνεται αντιληπτή ως εγγενώς παρακρατική, ανεξάρτητα από τους ειδικούς οργανικούς δεσμούς μεταξύ των διάφορων κλικών και μηχανισμών και να αντιμετωπίζεται ως αιχμή της καταστολής.

Οι τρομοκρατικές επιθέσεις σε αγωνιστές ένοπλων οργανώσεων επιδιώκουν (ενδεχομένως μεταξύ κι άλλων σκοπούμενων) την ανακοπή της άμεσης δράσης, την απαξίωση της μαχητικής πάλης, την αποτροπή της αντιστασιακής αυτοοργάνωσης και την αποδυνάμωση των ανταρτών μπροστά στη θεσμική καταστολή.

Οι συλλογικότητες αγώνα δεν είναι αποδεκτό να μην τοποθετούνται με συνέπεια λόγου και πράξης ενάντια στην παρακρατική τρομοκρατία. Δεν αφορά τη σεχταριστική επιβίωση κάποιων κοινοτήτων αγώνα, αλλά την αλληλεγγύη ως θεμελιακό επαναστατικό προτάγμα και τη συγκρότηση του επαναστατικού κινήματος για την καταστροφή της κυριαρχίας της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της αλλοτρίωσης.

Ειδικά απέναντι στις κρατικές και παρακρατικές επιθέσεις μέσα στη φυλακή, σε συνθήκες κυριαρχίας της απομόνωσης, η αλληλεγγύη μεταξύ των αιχμάλωτων αγωνιστών και η έμπρακτη αλληλεγγύη του κινήματος είναι ο καθοριστικός παράγοντας της αντίστασης σ' αυτό το έδαφος, αλλά και της αντίστασης συνολικά απέναντι στην ποινική καταστολή. Η αλληλεγγύη, ή είναι αδιαπραγμάτευτη ή είναι αντικείμενο καπηλείας από φαιδρούς πολιτικάντηδες.

Ο αγώνας ενάντια στις μαφίες, για την υπεράσπιση των αιχμάλωτων αγωνιστών, για την υπεράσπιση της μαχητικής πάλης, για το ξερίζωμα του παραστρατιωτικού ελέγχου από τα εδάφη της κοινωνικής αντίστασης και αυτοοργάνωσης, δεν μπορεί να αποτελεί ζήτημα πολιτικών ή γενικότερα εξουσιαστικών ισορροπιών. Το κοινωνικό κίνημα δεν μπορεί να υπάρξει μέσα σε συμβιβασμούς με την παρακρατική τρομοκρατία, ούτε ακόμα περισσότερο, σε νταραβέρια ελέγχου. Η παρακρατική τρομοκρατία θεριεύει όταν ο αγώνας ενάντια στις μαφίες γίνεται επιλεκτικός.

Η δημόσια καταγγελία των μαφιόζων που επιτίθενται σε αγωνιστές αποτελεί αναγκαία και κατοχυρωμένη πρακτική της αντίστασης. Όπως ακριβώς το κίνημα ενημερώνει και ενημερώνεται για τους φασίστες. Οι ποινικές πρωτοβουλίες του κράτους δεν έχουν αποτελέσει και δεν θα επιτραπεί να αποτελέσουν παράγοντα συσκότισης του κινήματος, συγκάλυψης των παρακρατικών επιθέσεων και αποδυνάμωσης της αντίστασης. Οι αγωνιστές δεν έχουν καμία αξιακή συμφωνία με τους διώκτες τους. Δεν οφείλουμε να προστατέψουμε τους επίδοξους δολοφόνους αγωνιστών από την κρατική καταστολή.

Οι αγωνιστές δεν έχουν μη πολιτικές «διαφορές» και δεν υποχρεούνται να «λύσουν» τα προβλήματα μόνοι τους. Οι αγωνιστές μάχονται από κοινού, δημιουργούν ανοιχτές διεργασίες αντίστασης, ενημερώνουν και λογοδοτούν στο κίνημα. Η επικράτηση του πιο ισχυρού είναι το πρόβλημα κι όχι η επίλυσή του. Οι αγωνιστές δημιουργούν τις συνθήκες για την πάταξη της κρατικής και παρακρατικής τρομοκρατίας, συνθήκες για το ξεπέραςμα της κυριαρχίας της βίας μέσα από την κοινωνικοποίηση της δυνατότητάς της.

Η επίκληση του «νόμου της φυλακής» στην περίπτωση μιας μαφιόζικης επίθεσης εναντίον αγωνιστή, όχι μόνο αποπολιτικοποιεί την επίθεση, αλλά και στοχοποιεί εκ' νέου τον αγωνιστή, απαιτώντας να μείνει σε μια κατάσταση απομόνωσης απέναντι στην παρακρατική τρομοκρατία κι επιπλέον, απαξιώνοντάς τον, με σκοπό τον πολιτικό και κοινωνικό αποκλεισμό του. Αυτή η πρωτόγνωρη μεθόδευση αποτελεί μια απροκάλυπτα φασιστική πρακτική.

Η απόπειρα να κρυφτούν κάτω από το «νόμο της φυλακής» οι πολιτικές πράξεις που

προετοίμασαν το έδαφος για την μαφιόζικη επίθεση στον αιχμάλωτο αγωνιστή Νίκο Μαζιώτη και οι αντίστοιχες πολιτικές ευθύνες, είναι εγκληματική, απόλυτα αμοραλιστική και επιβεβαιώνει τελικά τις πολιτικές ευθύνες. Ακόμα περισσότερο όταν αυτό συμβαίνει χωρίς την καταδίκη της επίθεσης, αποδεικνύεται ότι με ή χωρίς κοινό σχεδιασμό, εκείνοι που έχουν πάρει ενεργό θέση στη συκοφάντηση των μελών του Επαναστατικού Αγώνα Πόλας Ρούπα και Νίκου Μαζιώτη, επιθυμούσαν και ακόμα προσβλέπουν στη φυσική εξόντωσή των δυο αγωνιστών. Η συνεχιζόμενη παραπολιτική επίθεση και τρομοκρατική απειλή εναντίον του αιχμάλωτου αγωνιστή δεν είναι αποδεκτή. Δεν μπορεί παρά να αναγνωριστεί και να αντιμετωπιστεί σαν προβοκατόρική, δολοφονική, χαφιέδικη και αντεπαναστατική.

Από όποιες διαδρομές κι αν οδηγήθηκαν στην επίθεση εναντίον του αιχμάλωτου επαναστάτη οι εκτελεστές της, το κράτος είχε προσδιορίσει το στόχο κι είχε καθορίσει τις συνθήκες. Η παρακρατική επίθεση στο Νίκο Μαζιώτη είναι επίθεση στην αναρχία, επίθεση για την εξουδετέρωση κάθε απόπειρας προς την κοινωνική επανάσταση. Ο στόχος της πολιτικής και φυσικής εξόντωσης των μελών του Επαναστατικού Αγώνα Πόλας Ρούπα και Νίκου Μαζιώτη αποτελεί αιχμιακό σημείο μιας διαρκούς αντεπαναστατικής κι αντιαναρχικής επιχείρησης cointelpro*. Η αριστερά πριν ακόμα αναλάβει τα ηνία του κράτους, αξιοποιώντας το συντηρητισμό και τον ηγεμονικό σεχταρισμό των εξ'αριστερών αντιπάλων της και του α/α χώρου, έσπειρε διχόνοια, μικροπολιτικό κανιβαλισμό, απογοήτευση, ηττοπάθεια και αφομοίωση. Διάφοροι πόλοι του κινήματος παίρνουν ενεργό ρόλο στην εκδιπλούμενη επιχείρηση cointelpro, που μέρα με τη μέρα γίνεται εμφανέστερη. Η εξουσιαστική διάβρωση των κινηματικών ηθών επιφέρει βαθιά σύγχυση. Οι ρίζες του πολιτικού κανιβαλισμού παραμένουν οι ίδιες μέσα στην ιστορία: Η διατήρηση γεφυρών με το καθεστώς, ο αφοπλισμός του κινήματος ή και η ωμή συνθηκολόγηση, που κατά περίπτωση βαφτίζονται «τακτική», «στρατηγική», «μεθοδολογία οργάνωσης» ή «αδιαπραγμάτευτες αξίες». Είναι οι πολιτικές κερκόπορτες που ανοίγουν δρόμο στον κρατικό ολοκληρωτισμό.

Οι συνθήκες που επέτρεψαν μια μαφιόζικη επίθεση σ' έναν μαχόμενο αιχμάλωτο αναρχικό, αποτελούν κομμάτι της άγριας κρατικής-καπιταλιστικής επίθεσης της τρέχουσας περιόδου. Στον κοινωνικό πόλεμο δεν υπάρχει ουδέτερη θέση. Η αποστασιοποίηση καλλιεργείται και διαμορφώνει την ιδεολογία της μέσα στο φιλελευθερισμό. Η αποστασιοποίηση, που συχνά αρνείται τον πολιτικό χαρακτήρα των ζωντανών συγκρούσεων μέσα στο κίνημα προσδίδοντάς τους προσωποκεντρικά ή μικροπολιτικά χαρακτηριστικά, είναι εκ' θέσεως ελιτίστικη και φυγόμαχη στάση. Αντιθέτως, ιδιοτελή και μικροπολιτικά είναι τα κίνητρα όσων βάζουν σε πρώτη προτεραιότητα την προστασία της καθαρότητας των πολιτικών ιδεών τους ή και των βολών τους. Αυτός ο ωφελιμιστικός ιδεαλισμός, που δεν λερώνει τα χέρια του μέσα στις εκάστοτε ρήξεις, προσφέρει την καλύτερη εκδούλευση στο κράτος, σκοτώνοντας την αλληλεγγύη. Με τι ηθικό έρμα μπορεί ένας κρατούμενος να είναι αγωνιστής ή μια πολιτική συλλογικότητα να θεωρείται κοινότητα αντίστασης, αν σιωπά, ενοχικά ή υπεροπτικά μπροστά στην απόπειρα εξόντωσης κρατούμενων αγωνιστών; Κάθε φωνή ή σιωπή είναι θέση μέσα σε μια κρίσιμη πολιτική σύγκρουση.

Η μαφιόζικη επίθεση στον αιχμάλωτο αναρχικό επαναστάτη Νίκο Μαζιώτη υπενθυμίζει την αναγκαιότητα άμεσης δραστηριοποίησης για την επαναστατική πολιτική συγκρότηση των αναρχικών στον ελλαδικό χώρο και ευρύτερα. Η κρατική και παρακρατική βία καθιστά αδιαπραγμάτευτη την κρισιμότητα της δυνατότητας αντεπίθεσης στις απόπειρες τρομοκράτησης και καταστολής του κοινωνικού κινήματος. Οι αντάρτες της οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας έχουν υπηρετήσει με απόλυτη συνέπεια αυτούς τους σκοπούς μέχρι σήμερα. Η πολυεπίπεδη επιχείρησή τους εξόντωσής τους εγείρει ένα αναπόδραστο καθήκον για όλους τους αναρχικούς, που αποτελεί ταυτόχρονα αναγκαιότητα για όλο τον κόσμο των ταξικά καταπιεσμένων: Να γκρεμίσουμε εδώ και τώρα κάθε γέφυρα με το κράτος.

Οι αντάρτες κρατάνε όρθια τη σημαία της κοινωνικής επανάστασης.

Ο μαχητικός αγώνας και η αλληλεγγύη δεν ξεπουλιούνται.

Κανένας μόνος του απέναντι στην κρατική και παρακρατική τρομοκρατία.

Αναρχική Συλλογικότητα για τη Μαχητική Προλεταριακή Ανασυγρότηση

* COINTELPRO ήταν ο τίτλος ενός προγράμματος του FBI (COunter INTElligence PROgram) που λειτούργησε επισήμως από το 1956 μέχρι το 1974. Στόχος του ήταν η αποδυνάμωση, η αδρανοποίηση και τελικά η εξάλειψη των κινημάτων. Κύριος στρατηγικός άξονας του συγκεκριμένου προγράμματος ήταν η εσωτερική υπονόμηση των στοχοποιημένων οργανώσεων, μέχρι την αλληλοεξόντωση των αγωνιστών και βασικά εργαλεία του ήταν η μαύρη προπαγάνδα, η διασπορά φημών, η προβοκάτσια, οι συγκαλυμμένες δολοφονίες, η ποινικοποίηση και οι αστυνομικές εκτελέσεις. Το πρόγραμμα εφαρμόστηκε με αξιοσημείωτα αποτελέσματα ενάντια στο Κόμμα των Μαύρων Πανθήρων για την Αυτοάμυνα και έχει συσχετιστεί και με την δολοφονία του Malcolm X.

Σημείωμα σχετικά με τη στιγμή και τη συνέχεια της πολιτικής τοποθέτησής μας:

Από τις 30 Ιούνη, με την επίθεση που δέχτηκε ο Νίκος Μαζιώτης μέσα στο δικαστήριο και συνεχίστηκε με την εκδίωξή του από την πτέρυγα του υπογείου, έγινε ορατή η ύπαρξη και η σοβαρότητα μιας σύγκρουσης μεταξύ πολιτικών κρατούμενων. Μας ήταν άμεσα αντιληπτό το άμεσο πολιτικό επίδικο της συγκεκριμένης σύγκρουσης, η απαξίωση της συνέχειας της οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας και η αρπαγή της ιστορίας της από ανθρώπους που έπαψαν να έχουν σχέση μαζί της και από πολιτικά υποκείμενα που δεν έχουν καμία σχέση με αυτή την ιστορία ή και που τάσσονται ανταγωνιστικά προς τα αναρχικά προτάγματά της. Πάραυτα, σ' εκείνη τη φάση, αντιλαμβανόμενοι ότι δόθηκαν επαρκείς απαντήσεις από μέλη του Επαναστατικού Αγώνα κι εφόσον δεν έγιναν τοποθετήσεις από άλλα πολιτικά σχήματα, θεωρήσαμε ότι δεν θα ήταν εποικοδομητική οποιαδήποτε «εξωτερική» τοποθέτηση.

Στις 30 Αυγούστου, η προτροπή του Κώστα Γουρνά «να αντιμετωπίσουμε και δυναμικά -αν χρειαστεί- αυτές τις παθογενείς καταστάσεις» και το κάλεσμα προς το κίνημα «το οποίο, σε κάθε περίπτωση, πρέπει να πράξει τα δέοντα» φάνταζαν γελοία στρεφόμενα ενάντια σ' έναν αιχμάλωτο αντάρτη. Υποτιμήσαμε όμως τη δυναμική τους μέσα στις συνολικές συνθήκες της καταστολής και στους συσχετισμούς της φυλακής. Υποτιμήσαμε επίσης το εύρος αυτής της πρότασης, μέχρι τη στιγμή που την είδαμε να εφαρμόζεται ενάντια στην κατάληψη του Πολυτεχνείου στις 16 Νοέμβρη, για να ξαναστήσουν την πασαρέλα τους τα αριστερά ρετάλια της αστικής δημοκρατίας, πάνω στο μνήμα της εξέγερσης του '73.

Αυτό το κείμενο είναι μια πρώτη, βασική πολιτική τοποθέτησή μας ενάντια στην αντεπαναστατική τρομοκρατία όπως αυτή εκφράστηκε με την μαφιόζικη επίθεση στον αιχμάλωτο αναρχικό Νίκο Μαζιώτη. Αποτελεί εισαγωγικό μέρος μιας εκτενέστερης ανάλυσης που θα ακολουθήσει, αναφορικά στη στοχοποίηση των αγωνιστών του Επαναστατικού Αγώνα, στο πολιτικό νήμα καθεστωτικής αριστεράς και μερίδας πολιτικών κρατούμενων, στη συμμετοχή κινηματικών σχημάτων στο ξέπλυμα της καταστολής και στην επιχείρηση πρόκλησης σύγχυσης και συστηματικής συκοφάντησης του αντιεξουσιαστικού και του μαχητικού αγώνα, στους συσχετισμούς με τα μαφιόζικα παρακρατικά κυκλώματα και στην εκδήλωση όλων αυτών στα πεδία αγώνα. Μια συγκεκριμενοποίηση κι ανάλυση του ενεργού cointelpro, με το συνθετικό πρίσμα της επαναστατικής αναρχικής σκοπιάς. Στο τέλος, θα καταθέσουμε τον απολογισμό μας από τη συμμετοχή μας στη Συνέλευση Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους, τους Φυλακισμένους και τους Διωκόμενους Αγωνιστές, στην οποία συμμετείχαμε από τις αρχές του '15 έως ότου αποχωρήσαμε το Σεπτέμβρη του '17.
